

přísluší, aby přezkoumal návrh jen po stránce formální, ale že není oprávněn zkoumati pravoplatné rozhodnutí úřadů finančních po stránce věcné. Vrchní soud neomezil se však na přezkoumání pravoplatnosti rozhodnutí finančních úřadů a nedobytnosti peněžité pokuty, jak podle uvedeného předpisu bylo jeho jediným úkolem, nýbrž neoprávněně na na podkladě trestního spisu přezkoumal zákonitost rozhodnutí a řešil otázku daňové povinnosti. Tím však překročil meze svého oprávnění a porušil platnou normu, krytou zákonným zmocněním v § 101 zák. čl. XI:1909.

§ 28 cit. nařízení 800/1916 a § 93 zák. čl. XI:1909 byl dále porušen výrokem vrchního soudu, jímž prohlásil, že rozhodnutí finančních úřadů je nezákonné. Ustanovení prvního odstavce § 93 a § 96 zák. čl. XI:1909 a § 42 zák. čl. LIII:1912 rozděluje příslušnost ke stíhání a trestání důchodkových přestupků mezi důchodkové trestní soudy a úřady finanční takovým způsobem, že soudům jsou vyhrazeny těžké důchodkové přestupky (§ 477 poučení k třicátkovému řádu z r. 1842) a úřady finanční stíhají a trestají lehké důchodkové přestupky, u nichž nebylo úmyslu daň zkrátiti. O trestnosti lehkých přestupků důchodkových rozhodují výlučně úřady finanční jako jedině příslušný úřad a ze žádného zdroje trestního práva důchodkového nelze vyvoditi, že by trestní důchodkové soudy byly oprávněny zkoumati zákonitost takových rozhodnutí.

Prohlásil-li vrchní soud rozhodnutí finančního úřadu za nezákonné, osvojil si pravomoc mu nepřislušející, neboť šlo o prostý — a nikoli těžký — důchodkový přestupek. Ostatně o daňové povinnosti rozhodují podle ustanovení § 17, odst. 1 a § 18 zákona o silničním fondu ze dne 14. července 1927, č. 116 Sb. z. a n. výlučně úřady vyměřovací, jimiž jsou na Slovensku okresní finanční ředitelství a ve druhé stolici generální finanční ředitelství pro Slovensko v Bratislavě. V konkrétním případě vrchní soud zabýval se otázkou daňové povinnosti, zkoumal ji a dokonce prohlásil, že není pro ni podkladu. Rozhodly-li příslušné finanční úřady o této otázce kladně, vrchnímu soudu nepřislušelo, aby toto rozhodnutí bral v pochybnost a osvojoval si kasační právo, pro něž neměl v žádné právní normě opory.

Bylo proto vyhověno oprávněnému prostředku pro zachování právní jednotnosti, podanému generální prokuraturou podle § 441 tr. ř. a vysloveno porušení uvedených zákonných ustanovení. Vzhledem k tomu, že porušení zákona stalo se ve prospěch obviněného, nemá toto rozhodnutí účinku proti stranám.

Čís. 5456.

K zúmyselnému získaniu alebo usilovaniu získať ženu pre iného k nemanželskej súložii alebo k smilstvu stačí akýkoľvek spôsob, ktorý podľa okolností prípadu je spôsobilý vyvolať u ženy rozhodnutie k takému konaniu. Nevyžadujú sa, aby činnosť pachateľa bola zvlášte inšenzívna, ani aby pachateľ sám individuálne opatril a určil žene muža k nemanželskej súložii alebo k smilstvu; stačí i nabídnutie bytu prostitútkam vždy len na dobu stykov s mužmi.

(Rozh. zo dňa 10. decembra 1935, Zm III 405/35.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti M. B., obžalovanej pre zločin kuplierstva podľa §§ 43, 45, č. 4 a 46, odst. 2 tr. nov., vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, rozsudok odvolacieho súdu z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. zrušil vo výroku, ktorým čin obžalovanej bol kvalifikovaný za prestupok výzvy k smilstvu podľa § 20 zákona zo dňa 11. júla 1922, čís. 241 Sb. z. a n., a kvalifikoval čin obžalovanej za zločin kuplierstva podľa §§ 43, 45, č. 4 zák. čl. XXXVI:1908.

Z d ô v o d o v :

Rozsudok odvolacieho súdu je napadnutý len verejným žalobcom z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. z., a to právom.

Napadnutý rozsudok zisťuje, že obžalovaná v rokoch 1933 a 1934 často prepustila svoj byt v L. prostitutkam, ktoré k nej chodievaly s mužskými súložňami, že pri tom žiadala a dostávala za prepustenie bytu od prostítok po 5—10 Kč, že toto počínanie obžalovanej bolo všeobecne známe a vzbudilo v susedstve pohoršenie. Podľa názoru odvolacieho súdu neobsahuje toto konanie obžalovanej zúmyselného získania ženy k smilstvu, pretože si prostítokky mužov do bytu obžalovanej samy doviedly. Preto v ňom nenašiel odvolací súd skutkovej podstaty zločinu kuplierstva podľa §§ 43, 45, č. 4 zák. čl. XXXVI:1908 a uznal obžalovanú vinnou len prestupkom výzvy ku smilstvu podľa § 20 zákona zo dňa 11. júla 1922, čís. 241 Sb. z. a n.

Názor odvolacieho súdu nie je správny. K pojmu kuplierstva v smysle § 43 zák. čl. XXXVI:1908 sa vyhl'adáva, aby pachateľ zúmyselne získal alebo usiloval sa získať ženu pre iného k pohlavnému obcovaniu mimo manželstva alebo k smilstvu. K tomu stačí akýkoľvek spôsob, ktorý podľa okolností prípadu je spôsobilý vyvolať u ženy rozhodnutie smerujúce k opísanému konaniu. Zákon (pokiaľ nejde o prípad § 45, čís. 1 zák. čl. XXXVI:1908) nepožaduje, aby činnosť páchatel'ova bola zvlášť intenzívna, ani aby pachateľ sám individuálne opatril a určil poškodeným muža k smilnému styku. Stačí tu k naplneniu pojmu »získania k pohlavnému obcovaniu mimo manželstva alebo k smilstvu« už také konanie, ktoré v sebe obsahuje nabídnutie bytu za účelom prevádzania prostitúcie poškodenými ženami. Všeobecne známa ochota obžalovanej poskytovať svoj byt k smilným stykom prostitutkam, kedykoľvek k nej príde, je takou nabídkou, lebo kto dá na javo prostítke, že ju aj s mužom prijme do bytu tým cieľom, aby tam mohla s ním pohlavne obcovať, vykonáva vliv na jej rozhodnutie prevádzať prostitúciu. Sprostredkovala tedy obžalovaná svojím konaním smilné styky medzi prostitutkami jej známymi a medzi mužskými. Nešlo tu tedy len o nezabránenie takým stykom, lež obžalovaná cieľom vedome zariadila všetko tak, aby do jej bytu prichádzajúcim prostitutkam umožňovala vykonávať prostitúciu, aby mohly peniaze zarobiť a tak aj jej za sprostredkovanie zaplatiť. Okolnosť, že prostítokky si mužov do bytu obžalovanej samy doviedly, je tedy nerozhodná, lebo vliv obžalovanej na získanie mužov pre poškodené ženy bol vykonaný tým, že ňou bolo opatrené miesto pre prevádzanie prostitúcie. Tým bol vykonaný vliv aj na to, že poškodené si samy získavaly mužov k smilným stykom. Aby títo mužovia boli určovaní samým pachateľom a vopred, zákon nevyžaduje.

Obžalovaná poskytovala svoj byt prostitútkam k prevádzaniu prostitúcie vždy len na dobu smilných stykov a za úplatu. Nešlo tedy o prostý prenájom bytu (snáď za primerané nájomné), ale o poskytovaní bytu poškodeným tým cieľom, aby si obžalovaná z prevádzania prostitúcie v ňom získala stály zdroj príjmu. Niet preto pochyby — čo aj odvolací súd vyslovil — že obžalovaná svoj čin páchala po živnostensky. Obsahuje tedy čin obžalovanej v sebe všetky znaky skutkovej podstaty zločinu kuplierstva podľa §§ 43, 45, čís. 4 zák. čl. XXXVI:1908. Keď prez to odvolací súd čin obžalovanej kvalifikoval len za prestupok podľa § 20 zák. zo dňa 11. júla 1922, čís. 241 Sb. z. a n., zaviniť zmätok podľa § 385, čís. 1 b) tr. p., ktorý je právom uplatňovaný.

Čís. 5457.

Zabavuje-li exekutor nějakou věc, patří k jeho služebnímu výkonu nejen sám akt zabavovací, uskutečňující se již zapsáním a popsáním oně věci v protokolu, nýbrž i skončení a podepsání protokolu účastníky jednání.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 81 tr. zák. po stránce subjektivní se též vyžaduje, aby si byl pachatel vědom, že služební výkon vrchnostenské osoby v době jeho zprotivení nebyl ještě ukončen.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1935, Zm I 1279/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 23. září 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z., zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, trestu a výrocích s tím souvisících jako zmatečný a vrátil věc prvému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, napadající rozsudek z důvodů zmatku č. 4, 5, 9 a), 10 § 281 tr. ř., nelze upříti oprávněnost.

Napadený rozsudek zjišťuje po objektivní stránce, že v době spáchání činu úřední výkon berního vykonavatele, totiž zabavení gramofonu, nebyl skončen, po subjektivní stránce, že se obžalovaný zprotivil bernímu vykonavateli vyhrůžkou, aby provedení exekuce zmařil, neboť jinak chování jeho není vysvětlitelné, a že konečně úmysl jeho zmařiti výkon zabavení vyplývá již z původního napřáhnutí lopatky na gramofon.

Zmateční stížnost napadá tento výrok jako zmatečný s hlediska č. 9 a), vytýkajíc mu nedostatek skutkové povahy § 81 tr. z. proto, že — po objektivní stránce — v době inkriminovaného činu bylo již zabavení gramofonu pouhým prohlášením berního vykonavatele skončeno, čemuž prý nebránilo nedokončení protokolu; v tom obsaženo je další tvrzení, — po subjektivní stránce —, že je obžalovaný také za skončené považoval. Jinaké zjištění rozsudku, že tu byly a že obžalovaný byl si vědom skutečností, že D. je berním vykonavatelem, že má vrchnostenský příkaz ku